

Karel de Roy

Bloemlezing uit: Van fietsen, Minnen en Meloenen

De beheerder van onze camping aan de Allier verhuurde ook kano's. Hij gooide er een in de laadbak van zijn kleine truck en reed ons vijftwintig kilometer stroomopwaarts naar een plek van waar we terug peddelden naar de thuisbasis. De zon stond aan een smetteloos blauwe hemel, we zweefden door het ondiepe en kraakheldere water over de met stenen bedekte rivierbodem. De oevers waren in hun uitbundigste hoogzomerse groen. We passeerden beige-blonde koeien die tot hun uiers in het water verkoeling zochten en die ons met lome ogen gadesloegen.

We wilden hun pastorale rust niet verstoren, dus gleden we hen langzaam voorbij, met de stroom mee, zonder te peddelen. De meeste schenen dit op prijs te stellen en herkauwden gelaten door, maar de scheidslijn tussen gevaarloos en bedreigend was uiterst subtiel en als we die onbedoeld overschreden sopten ze verongelijkt naar de oever.

'Prachtig,' was ons eendrachtig oordeel over de koeien.

'En het water is hier net zo helder als aan Makaha Beach,' zei ik, verwijzend naar het strand dichtbij het huis waar Duggles had gewoond in Hawaii.

'Zo kun je maar weer zien dat je niet zo ver hoeft te reizen om het naar je zin te hebben.'

Op de toon van dit soort gezellige gemeenplaatsen kabbelden we kalm voort, zo nu en dan opgeschrikt door een milde stroomversnelling.

Dat gold aanvankelijk ook voor de relatie die Duggles en ik de eerste jaren na onze ontmoeting opbouwden.

Ondanks de breuk die ik had veroorzaakt was ik ervan overtuigd dat Duggles nog van mij hield, zoals ik zelf nog altijd van hem hield. Hij koesterde geen rancune en toonde zelfs begrip voor mijn situatie.

Door terug te komen naar Nederland had hij feitelijk

ook een grote stap in mijn richting gezet en het was ons gelukt om onder lastige omstandigheden de contacten voort te zetten. Maar wat er feitelijk boven die bank hing was het gevoel, of eigenlijk de zekerheid, dat het niet meer zou worden zoals het was.

(....)

Die middag lieten we die conclusie nog onuitgesproken, maar niet lang daarna werd die toch getrokken. We namen ons voor er het beste van te maken en elkaar zoveel mogelijk te blijven zien. Onze relatie herstelde zich langzaam maar zeker en de nieuwe band die tussen ons ontstond ontsteeg het niveau van beste vrienden. De nieuwe vriendschap was weliswaar erg innig, maar strikt platonisch en liet ruimte voor relaties met anderen. Zonder dat we elkaar tot in detail op de hoogte hielden, wisten we over en weer grofweg wat er op dat front gebeurde. Maar we realiseerden ons steeds meer dat ons nieuwe bestaan als partners, apart wonend, maar feitelijk voor een groot deel samenlevend, een zeer bevredigende vorm was die duurzamer leek te zijn dan de contacten die we tussentijds opdeden. We waren er daarom allebei beducht voor dat het 'scharrelen' niet escaleerde in een nieuwe, vaste relatie die onze vriendschap op het spel kon zetten.

Niettemin raakte dat scharrelen enkele jaren later in een stroomversnelling toen wij actief aan het daten sloegen. Het vliegwiel achter deze ontwikkeling werd in werking gesteld tijdens een biertje met een paar vrienden na een partij tennis.

'Ik heb een nieuwe vriendin,' was de vrolijke mededeling van één van hen, Johan. Hij popelde duidelijk om zijn jubelende gevoelens met ons te delen.

'Wouw, gefeliciteerd!' werd hem toegeroepen. 'Kennen we de gelukkige?'

'Dat is vrijwel uitgesloten, want ik heb haar gevonden via een datingsite.'

Hij kwam met stralende foto's van zijn nieuwe liefde en met aandoenlijke loftuitingen op haar kwaliteiten.

Nadat hij alle tijd had gekregen om zijn gemoed te luchten bewoog de conversatie zich in de richting van de liefdesrelaties van de andere tennisvrienden, of het ontbreken daarvan. En, in het laatste geval, op de mogelijkheden en de kansen om die vacature op te vullen. Het was geen verrassing dat de fortuinlijke Johan zich een overtuigende pleitbezorger toonde van online daten.

‘Ik kan het iedereen aanraden,’ zei hij enthousiast. ‘Het was pas mijn tweede poging en die was midden in de roos.’

Hij bleek niet de enige te zijn die online was en na een rondje bekentenissen richtten een zestal paar ogen zich onafwendbaar op mij. Ik viel blijkbaar in een categorie waarvan het vanzelf sprak dat je actief deelnam aan de digitale partnerjacht.

‘En jij dan...? Hoe vaak zit jij op je datingsite?’

Ik moest bekennen dat ik geen gebruiker was en dat ik er ook tegen op zag het te worden.

‘Ik heb ook geen idee hoe zoiets moet,’ liet ik schroomvallig weten, want mijn vaardigheden op dat terrein waren erbarmelijk. De reacties varieerden van verbazing en lichte verwijten tot aanmoedigingen en suggesties. We hieven uiteindelijk het glas op het unanieme besluit dat ik bij de eerstvolgende keer dat we elkaar zouden zien tenminste een poging had gedaan om te daten.

Uiteraard kon ik de opdracht van de tennisvrienden als een frivool borrelgrapje naast mij neer leggen, maar de gedachte er aan bleef mij plagen. Dus raadpleegde ik na een paar dagen een vriend die zijn hand niet omdraaide voor zo’n akkefietje en even later zat ik in het systeem. Nog diezelfde dag werd ik verpletterd onder een niet aflatende stroom reacties van mensen die mijn profiel voor het eerst hadden aangetroffen. Ik begreep dat ik dat vooral niet mocht interpreteren als een blijk van overkokende aantrekkelijkheid, maar louter als beginnersfortuin. Er bleken duizenden over de hele wereld te zijn aangesloten en iedere nieuweling wordt door een groot deel daarvan gretig de maat genomen. Niettemin was ik verbluft door het eindeloze ‘aanbod’ van gegadigden in alle mogelijke en schier onmogelijke maten en

vormen, die online hun geluk zoeken.

Naast een grote groep bij wie alle remmen losgingen, waren er ook ontelbaren die een wat serieuzer beeld van zich zelf schetsten. Alle categorieën waren vertegenwoordigd. Van goudzoekers tot beklagenswaardige tobbers, van doorgetrainde binken tot scharminkelige ouwetjes, van arme drommels tot magnaten en van halve zolen tot hoogleraren. Beduusd door dit *mer á boire* begon ik voorzichtig te reageren op enkele op 't oog acceptabele heren die belangstelling hadden getoond.

Binnen enkele dagen merkte ik hoe verslavend het was om te volgen wie zich allemaal meldden. Als ik op een oproep reageerde, leidde dit vaak tot een eindeloze uitwisseling van mailtjes. De respons bleef overrompend, maar ik slaagde er hand over hand steeds beter in het kaf van het koren te scheiden. Opmerkelijk was dat verreweg de meeste contactverzoeken afkomstig waren uit het buitenland, wat misschien viel te verklaren vanuit de fictie dat wat van ver komt, beter is, of omdat het bij een verre vreemdeling makkelijker is om bij tegenvallend resultaat de prille band door te snijden. En misschien vrezden de deelnemers dat hun anonimiteit minder gewaarborgd is als zij iemand uit hun eigen omgeving benaderen.

Ik deed enkele contacten op die interessant genoeg waren om te ontvangen of er zelfs voor in het vliegtuig te stappen. In dat opzicht was ik vrij fortuinlijk en de ontmoetingen verliepen overwegend positief. De meeste van die contacten verflauwden tamelijk snel, maar ik heb er ook enkele goede vrienden aan overgehouden.

Een belangrijke uitzondering op het hoge aanbod uit het buitenland was een reactie uit Twente van de latere minnaar Bart. Hij was het prototype van een vierkante, blonde Nederlander, gespeend van exotische kwaliteiten en op het eerste gezicht nogal gewoon en alledaags.

Van grote passie en romantische vergezichten was aanvankelijk geen sprake.

Ofschoon Bart zelf het initiatief had genomen aarzelde hij bij het maken van vervolgspraken vanwege mijn band met Duggles en de slechte ervaringen die hij had opgedaan met een eerdere relatie. Maar tegen die stroom in ontstond er toch zo zoetjesaan de gewoonte

om elkaar eens in de twee, drie weken te zien en die bezoeken verliepen ongecompliceerd en volgens een aangenaam patroon.

‘Het is nogal dik aan...,’ monkelde Duggles, die merkte dat er een vaste regelmaat sloop in mijn ontmoetingen met de Tukker.

‘O ja, het gaat heel aardig. Maar het is allemaal vrij oppervlakkig en er is geen sprake van een vaste verhouding,’ probeerde ik de diepgang van de affaire te bagatelliseren en Duggles’ ongerustheid te dempen. Hij liet merken dat hij daar niet zo veel geloof aan hechtte.

Tukker Bart op zijn beurt begon in te zien dat ik mijn relatie met Duggles hoe dan ook wilde handhaven en daar had hij in toenemende mate moeite mee. Na enige tijd liet hij weten dat hij om die reden liever van verder contact met mij afzag. Ik zei dat ik dat erg jammer vond, maar dat ik zijn besluit respecteerde. Mij beviel de inmiddels gegroeide praktijk best goed en ik maakte mezelf wijs dat mijn loyaliteiten ten opzichte van zowel Duggles als Bart elkaar niet in de weg zaten. Maar ik realiseerde me dat ik mij in een gerieflijker situatie bevond dan Bart, omdat ik, anders dan hij, niet op zoek was naar een nieuwe, vaste relatie.

Tot mijn verbazing kwam hij na een paar weken terug op zijn besluit, zonder er een duidelijke reden voor te geven. Dus rommelden wij vrolijk verder. Toch bleef zijn onvrede met deze situatie hem regelmatig opspelen. Deze schermutselingen zouden gaandeweg nog dramatisch escaleren, maar ze vormden voorshands geen blokkade voor de fietstochten met Duggles.

©Karel de Roy

Bloemlezing uit: Van fietsen, minnen en meloenen, 2022